

Iman Rabbani quddisa sirruh(qs)

Shayk Ahmad al-Farooqi Sirhindi(Imam Rabbani), søn af Makhdoom Sheikh Abdul Ahad, en lærd person og en aktivist af Faraouqi-Chistia ordenen, som er slægtning med Umar Farouqi(ra), Anden Kalifa, med 28 links i slægtskæden, var født på Ashura dagen, den 10. Muharam i året 971 H., i landsbyen Sirhind nær byen Lahore i det nutidige Indien. Sirhindis grav er lokaliseret i Sirhind, Indien og er refereret som "Rauza Sharif".Hvert eneste af Imam-i Rabbanis(qs) fædre og forfædre var i besiddelse af ilm(viden) og ikhlas(ren tro) og akllle var samtidigt en sheikh eller en bemærkelsesværdig personlighed i deres tid, og de var blandt Awliya-i-kiram.

Han fik sin viden og uddannelse gennem sin far og igennem mange andre sheikhs i hans tid. Han gjorde fremgang i 3 tariqas: Suhrawardiyya, Qadriyya og Chistiyya. Han blev givet lov til optræne følgere i alle 3 tariqas i alderen af 17 år gammel. Han havde travlt i at udsprede lærden af disse tariqas og i at retlede hans følgere, men stadig følte han, at der manglede noget i ham selv og vedvarende ledte han efter det. Han følte en interesse i Naqshbandi Sufi ordenen, fordi han kunne se gennem midlerne af de 3 tariqas hemmeligheder, at den var bedst og højest. Hans spirituelle fremskridt fulgte ham til nærværet af Ghaus og Qutb i hans tid, ash-Sheikh Muhammad al-Baqi, som var blevet sendt fra Samarqand til Indien ved ordre af hans sheikh, Muhammad al-Amkanaki. Han tog til Naqshbandi ordenen til sig fra sheikhen og blev hos ham i 2 måneder og nogle dage, indtil Sayyidina Muhammad al-Baqi åbnede hans hjerte til hemmelighederne af denne tariqa og gav ham tilladelse til at træne hans murid i sufi ordenen.

Med intentionen om at gennemføre Hajj pilgrimsrejsen, drog

han ud fra Sirhind til Delhi og blev hos Maulana Hasan Kashmiri, og fra ham hørte han egenskaberne af Khawaja Baqi Billah. Dette gjorde ham intens ekstatiske i ønsket om at møde ham. Da han så ham blev han overvældet, og gav ideen op med at udføre pilgrimsrejsen og engagerede sig i spirituel træning under retledningen af Khawaja Baqi Billah i 3 måneder. Hazrat Khawaja Baqi Billah var så imponeret af de spirituelle kræfter af hans Mujaddid at han også gjorde ham til hans efterfølger.

I hans tilbagevenden fra Delhi til Sirhind tegnede han et detaljeret og ekstensivt program for moralen og den spirituelle vækning af folket, og sideløbende introducerede han undervisning og foredragsvidenskab. Ikke meget tid havde gået forbi, før han igen blev kaldt tilbage til Delhi og modtog 2 breve, en efter den anden med kort interval. Han drog afsted. Hazrat Khawaja gjorde ham til beskytter af hans børn i Delhi. Dette var deres sidste møde. Efter det vendte Mujaddiden tilbage til Sirhind. Hazrat Baqi-Billah gik bort imens. Imam Rabbani(qs) var i Lahore, da budskabet nåede frem til ham. Han drog med det samme afsted til Delhi, viste hans respekt for en sidste gang ved hans grav og blev i Delhi i en kort tid.

I Akbars regeringstid, i det 10. århundrede af Hijri, passerede Islam igennem en hård tid; den var under belejring af blasfemi, ateisme og ureligiøsitet. Ahmad Sirhindis(qs) forkyndelse og genoplivelse af Islam var en modreaktion til den tolerante og liberale Mughal kejser Akbar. Det siges, at han afskyede kejseren. Han fordømte Akbars politik sulkh i kul(fred med alle religioner), og Akbars regeringstid var som "solen der vejledte bag en skjult slør af fejltagelser." Akbar proklamerede nationalisme til Deen-e-Ilahi og praktiserede uislamiske ritualer. Ild, træer og vand blev afgudsdyrket. I denne forening, havde Islam brug for en frygtløs troende til at forsvare den imod denne eskalering. Imam-i Rabbani(qs) tillod ikke de opportunistiske lærde og

den vildledte hersker i at vokse i styrke og holdte sandhedens flamme brændende i disse hårde trængende tider. Han var imod den tolerante gensidige respekt i religion, for som han skrev, "den der respekterer kafirs vanærer muslimer." Sirhindi(qs) troede på "hvad der er udenfor Profetens(saw) sti(udenfor sharia) er forbudt." For Ahmad Sirhindi(qs) var den rettroende kejser Jahangir mere den "sande konge af Islam." Det skal dog siges, at Imam Rabbanis(qs) afstandtagen til Akbars metoder i bund var pga. følgerne, der opstod, idet muslimer derved begyndte at dyrke hindu-ritualer i vildelse, hvilket var i strid med Sharia.

Sirhindis(qs) verdenssyn fokuserede adjektivt på ideen, at profetskabet er bedre end at være tæt på Allah. Han troede på at sufi ideer som centrede omkring åndelig udvikling udover den materialistiske verden, medens den fremlagde nøgle koncepter, fik ikke succes som helhed i Islam. Sirhindi(qs), som stadig accepterede og brugte disse ideer af walayat, eller tæthed til Allah, fokuserede på en mere human forståelse og realitet ved at fokusere på at efterleve Profeten Muhammad(saws) Sunnah og hans følgere(Sahaba). Hans påvirkning gik så langt, at han implementerede lovgivning i den Islamiske verden ved at lægge vægt på Shariah og Fiqh, og intregerede det til Den Indisk-Muslimske regering og samfundet. Dette fuldendte han gennem sine 536 breve, kollektive bærende titel som var Maktubat, til Mughal lederne som udførte hans ideer.

Abu Dawud berettede en autentisk hadis fra Profeten(saw), hvori der blev udtalt, "Allah vil sende ved begyndelsen af hvert århundrede nogen som vil forny/genoplive religionen", men der er forskel på en fornyer af århundredet og en fornyer af årtusindet. Det er det samme som forskellen mellem 100 og 1000.

"I en vision, Profeten(saw) gav mig gode nyheder: "Du bliver en spirituel arvefølger og Allah vil give dig autoriteten til at mægle på vegne af flere hundrede tusinder på

Genopstandelsens Dag."Han(saw) overdragede med sin hellige hånd autoriteten til at vejlede folk, og Han(saw) sagde til mig, "Aldrig før har jeg givet den autoritet til at vejlede folk." Allah afslørede til mig Hemmelighederne af den Unikke Enhed og hældte i mit hjerte alt slags Spirituel Visdom og dennes forfinelse. Han afslørede til mig Hemmelighederne bag Ayats af Quranen, sådan at jeg fandt under hvert brev af Quranen en ocean af lærdom alle pegende mod den Højeste Væren af Allah(swt). Hvis jeg skulle afsløre et ord af dens betydning ville de skære hovedet af mig, ligesom de gjorde mod Hallaj og Ibn 'Arabi. Dette er betydningen af hadisen fra Profeten(saw), i Bukhari, berettet af Abu Huraira(ra), "Profeten(saw) skænkede i mit hjerte to slags viden, den ene er som jeg har åbenbaret, og den anden hvis jeg skulle åbenbare ville de skære halsen over mig."

Hans arbejde er hans breve skrevet til mange af de daværende personligheder også kendt som Maktubaat.

Hazrat Imam-i Rabbani(qs) var en stor skribent, men hans breve viste sig at være mere populær end hans bøger. Disse breve er skrevet på Urdu, udtrykker ikke kun hans mening angående adskillelige stridspunkter men er også et fint stykke arbejde, hvad angår sprog og stil. Her er et uddrag af nogle af hans bøger:

Mobada-o-Ma'ad

Ma'arife-ladqiya

Makashifaat-e-ghebia

Sharah Rubaeyat-e-Hazrat Khawaja Baqi-Billah

Risala-Telilia

Risala Isbat-ul-Nabuwat

Risala Basilsila-e-Aha'dis

Han forlod efter sig mange flere bøger. Han døde den 17. Safar 1034 H. i alderen af 63. Han var Sheikh i 4 tariqas: Naqshbandiyya, Qadiriyya, Chistiyya og Suhrawardiyya. Han foretrak Naqshbandi, fordi som han sagde, "Det er moderen af alle tariqas."

Må Allah være tilfreds med hans sjæl og må han hvile i fred.

Artiklen er skrevet af: Red-Δ7